

[Statsministeren]

gennemført sammen med den daværende regering, da vi var i opposition, og som vi vedstår – at finansredegørelsen kom. Jeg har også hæftet mig ved, at den daværende regering også erkendte, hvor svært det er at forudse noget præcist.

Jeg husker, at da finansministeren, hr. Henning Dyremose – den tidligere statsministerkandidat – forelagde sit budget for finansåret 1993, skønnede han, at arbejdsløsheden ville blive på 305.000 i 1993, og han regnede med et underskud på 34 mia. kr. Nu står vi med et skøn, som er realistisk, og vi må desværre se i øjnene, at vi får en arbejdsløshed i år på 350.000 og et underskud på ca. 56 mia. kr. Ikke gode tegn, men oprigtig talt, den, der påstår, at pengene fosser ud af statskassen, må stille det næste spørgsmål: Hvor stammer lækagen fra? Hvem har medansvar for hvad, og hvor er hullerne henne? Hvem er det egentlig, der sammen med os har ansvar for, hvor svært det er at løfte vort samfund igen?

Og hvordan gør man det så, hvordan løfter man vort samfund igen? Hvordan får man gang i beskæftigelsen igen? Ja, her er det, visdommen kommer ind. Her er det, det er godt at læse den tidligere regerings finansredegørelse fra 1992, for der står nemlig på side 202 i den redegørelse følgende at læse – jeg citerer:

»Når realvæksten i BNP overstiger et niveau på omkring 2 pct., bidrager de automatiske effekter til en forbedring af saldoen. . .«.

På godt dansk: når der kommer mere gang i hjulene, virker det faktisk positivt på statsbudgettet.

Og det bliver endnu tydeligere på side 205 i samme redegørelse. Jeg citerer igen:

». . . en stigning i ledigheden på 1 pct.-enhed ledsages af en forværring af den offentlige sektors saldo med 0,7 pct. af BNP.«

Eller på godt dansk: hver gang arbejdsløsheden stiger, stiger underskuddet på statens finanser, og hver gang det lykkes os at få mere gang i hjulene, får vi bedre statsfinansier.

De tidligere ministre, som nu sidder på oppositionsbænken, har selv givet svaret, lige præcis det svar, som den nuværende regering faktisk har omsat i praksis. Det er lige præcis det, den nye regering satser på. Den siger nemlig: Hvis vi skal opnå bedre statsfinansier i den nuværende situation, og hvis vi skal gøre det på en sådan måde, at vi netop sætter kampen

mod arbejdsløsheden højest, så er det den type finanspolitik, som vi netop har fremlagt, vi skal sætte i gang, netop den form for målrettet ekspansion kombineret med en skattereform, som vi har besluttet og igangsat.

Så hører jeg, at man gerne vil skabe det indtryk, at der ikke er dækning, at der ikke er krone til krone-dækning for de initiativer, vi har lagt frem. Det vil jeg gerne komme til om et sekund, men der er én ting, jeg skal nå at have sagt forinden. Det gælder skattereformen. Jeg hører også den holdning, at det er forkert, at skattereformen i de første år indeholder lemper, som først bliver dækket fuldt ind i 1998.

Jeg lagde mærke til, at hr. Fogh Rasmussen i sin disput med hr. Frank Jensen sagde: »Jeg vil gerne citeres for det, jeg rent faktisk har skrevet.« Derfor igangsatte jeg et lille litteraturhistorisk researcharbejde, som førte mig frem til en meget interessant artikel, som hr. Fogh Rasmussen skrev i magasinet *Opinion*, nr. 2, i april 1992. Jeg citerer igen, for det er meget interessant! Hr. Fogh Rasmussen, den daværende skatteminister, skriver nemlig:

»Reelle skattelettelser kan finansieres på to måder. Med offentlige besparelser. . .«, og så kommer det: »og med de dynamiske samfundsøkonomiske effekter, der udløses ved lavere skatter«.

Det er jo så sandt, som det er sagt. Jeg kunne ikke sige det bedre. Og det fortsætter:

»De betydelige skadevirkninger af især de høje marginalsatser betyder, at det er fuldt forsvarligt med en delvis finansiering i form af dynamiske effekter ved en reduktion af de progressive skatter.«

Det er endnu bedre. Og jeg fortsætter med at citere fra det næstsidste afsnit af artiklen:

»Naturligvis skal vi som udgangspunkt være forsigtige i skønnet over de dynamiske effekter« – det er jeg også enig i – »men en afskaffelse af f.eks. 6 pct.-skatten skal ikke komme an på, om der kan findes offentlige besparelser i lige netop samme størrelsesorden.«

Jamen det er jo næsten guddommeligt! (*Munterhed*) Det er overordentlig kloge betragtninger. Og nu er jeg næsten færdig med at citere, citatet slutter faktisk her, og det er virkelig clouet:

»6 pct.-skatten er en af de mest skadelige skatter, vi har overhovedet.«

Jeg er fuldstændig enig. Derfor har vi afskaffet den.